Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 11ης Ιουλίου 2013*

«Ερμηνεία δικαστικής αποφάσεως — Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση C-496/09 INT,

με αντικείμενο αίτηση ερμηνείας της αποφάσεως της 17ης Νοεμβρίου 2011, C-496/09, Επιτροπή κατά Ιταλίας, υποβληθείσα στις 14 Φεβρουαρίου 2013, δυνάμει των άρθρων 43 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και 158 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

Ιταλική Δημοκρατία,

όπου ο έτερος διάδικος ήταν

η Ευρωπαϊκή Επιτροπή,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, προεδρεύοντα του τρίτου τμήματος, T. von Danwitz, E. Juhász, Γ. Αρέστη και D. Šváby (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Jääskinen

γραμματέας: A. Calot Escobar

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Φεβρουαρίου 2013, η Ιταλική Δημοκρατία υπέβαλε αίτηση ερμηνείας των σκέψεων 52, 55 και 68 τους σκεπτικού, καθώς και του σημείου 2 του διατακτικού, της αποφάσεως της 17ης Νοεμβρίου 2011, C-496/09, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 2011, σ. I-11483, στο εξής: απόφαση της οποίας ζητείται η ερμηνεία).

2 Η Ιταλική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει:

— τη φράση «ποσών που δεν έχουν ακόμη ανακτηθεί κατά την ημερομηνία της εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως», που εμφανίζεται στις σκέψεις 52, 55 και 68 του σκεπτικού και στο σημείο 2 του διατακτικού της αποφάσεως αυτής, υπό την έννοια ότι αφορά τα ποσά που δεν είχαν ακόμη ανακτηθεί την ημερομηνία κατά την οποία περατώθηκε, διαρκούσης της διαδικασίας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

το στάδιο της διεξαγωγής αποδείξεων, ήτοι τον χρόνο κατά τον οποίο αποκρυσταλλώθηκε η αφορώσα τα πραγματικά περιστατικά διαδικαστική κατάσταση βάσει της οποίας το Δικαστήριο εκδίκασε τη διαφορά, και

— τη φράση «των οποίων η ανάκτηση δεν έχει ακόμη πραγματοποιηθεί ή δεν έχει αποδειχθεί στο τέλος της οικείας περιόδου», που χρησιμοποιείται στις σκέψεις 52, 55 και 68 του σκεπτικού και στο σημείο 2 του διατακτικού της ίδιας αποφάσεως, υπό την έννοια ότι επιβάλλει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη, για την ανά εξάμηνο εκτίμηση της προόδου της Ιταλικής Δημοκρατίας σχετικά με την αναζήτηση των επίμαχων ενισχύσεων, όχι μόνον έγγραφα αφορώντα το εξάμηνο αυτό τα οποία περιέρχονται στη γνώση της Επιτροπής πριν από τη λήξη του εν λόγω εξαμήνου, αλλά και κάθε έγγραφο αφορών το εξάμηνο αναφοράς.

Η απόφαση της οποίας ζητείται η ερμηνεία

3 Με την απόφαση της οποίας ζητείται η ερμηνεία, το Δικαστήριο αποφάσισε τα εξής:

«1. Η Ιταλική Δημοκρατία, μη έχοντας λάβει, κατά την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας που τάχθηκε με την από 1ης Φεβρουαρίου 2008 αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 228 ΕΚ, όλα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως της 1ης Απριλίου 2004, C-99/02, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 2004, σ. I-3353), σχετικά με την επιστροφή από τους αποδέκτες των ενισχύσεων οι οποίες, κατά την απόφαση 2000/128/ΕΚ της Επιτροπής, της 11ης Μαΐου 1999, για τα καθεστώτα ενισχύσεως τα οποία έθεσε σε εφαρμογή η Ιταλία σχετικά με μέτρα υπέρ της απασχολήσεως [(ΕΕ L 42, σ. 1)], κρίθηκαν παράνομες και ασύμβατες με την κοινή αγορά, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ανωτέρω απόφαση και από το άρθρο 228, παράγραφος 1, ΕΚ.

2. Υποχρεώνει την Ιταλική Δημοκρατία να καταβάλει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στον λογαριασμό "Ίδιοι πόροι της Ευρωπαϊκής Ένωσης", χρηματική ποινή το ύψος της οποίας να αντιστοιχεί στο πολλαπλάσιο του βασικού ποσού των 30 εκατομμυρίων ευρώ επί το ποσοστό των ασύμβατων παρανόμων ενισχύσεων των οποίων η ανάκτηση δεν έχει ακόμη πραγματοποιηθεί ή δεν έχει αποδειχθεί κατά τη λήξη της οικείας περιόδου, υπολογιζόμενο σε σχέση με το σύνολο των ποσών που δεν έχουν ακόμη ανακτηθεί κατά την ημερομηνία εκδόσεως της παρούσας αποφάσεως, αυτό δε ανά εξάμηνο καθυστερήσεως της εφαρμογής των αναγκαίων μέτρων για τη συμμόρφωσή της προς την προπαρατεθείσα απόφαση της 1ης Απριλίου 2004, C-99/02, Επιτροπή κατά Ιταλίας, αρχής γενομένης από της παρούσας αποφάσεως και μέχρι να εκτελεστεί η εν λόγω απόφαση της 1ης Απριλίου 2004.

3. Υποχρεώνει την Ιταλική Δημοκρατία να καταβάλει στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στον λογαριασμό "Ίδιοι πόροι της Ευρωπαϊκής Ένωσης", το κατ' αποκοπή ποσό των 30 εκατομμυρίων ευρώ.

[...]»

Παρατηρήσεις των διαδίκων

4 Πρώτον, η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η ερμηνεία των όρων «κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως» υπό την έννοια ότι αυτοί αφορούν την υφιστάμενη στις 17 Νοεμβρίου 2011 κατάσταση, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ερμηνεία, και όχι εκείνη που υφίστατο κατά την ημερομηνία περατώσεως του σταδίου διεξαγωγής αποδείξεων της διαδικασίας συνεπάγεται μη εύλογες συνέπειες σε βάρος της, καθόσον προσαυξάνει τη χρηματική ποινή που της επιβλήθηκε. Η ερμηνεία αυτή είναι επίσης αντίθετη προς τη λογική του μηχανισμού της χρηματικής ποινής τον οποίο προβλέπει το άρθρο 228, παράγραφος 2, ΕΚ, καθόσον εξαρτά το ποσό της

χρηματικής ποινής από ένα γεγονός που εκφεύγει του ελέγχου του κράτους μέλους αυτού και αποσυνδέει την ποινή αυτή από την κατάσταση που λαμβάνει υπόψη το Δικαστήριο για να προσδιορίσει το ύψος της.

5 Δεύτερον, η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το να ερμηνεύεται η φράση «των οποίων η ανάκτηση δεν έχει ακόμη πραγματοποιηθεί ή δεν έχει αποδειχθεί στο τέλος της οικείας περιόδου» υπό την έννοια ότι αποκλείει τη δυνατότητα της Επιτροπής να λαμβάνει υπόψη αποδεικτικά στοιχεία που διαβιβάζει το κράτος μέλος αυτό μετά τη λήξη του κάθε εξαμήνου για τον προσδιορισμό της σχετικής χρηματικής ποινής όχι μόνο δεν είναι αναγκαίο προς εξασφάλιση της εκτελέσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Ιταλίας, αλλά είναι και αντίθετο προς την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, όπως προκύπτει πλέον από το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ.

6 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αίτηση ερμηνείας που υπέβαλε η Ιταλική Δημοκρατία είναι απαράδεκτη, καθόσον δεν υφίσταται καμία αμφιβολία σχετικά με την έννοια και το περιεχόμενο της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ερμηνεία και αποσκοπεί ουσιαστικά στο να θέσει υπό αμφισβήτηση το σαφές περιεχόμενο της ως άνω αποφάσεως και να τροποποιήσει υπέρ αυτής το περιεχόμενό της.

Επί της αιτήσεως

7 Το άρθρο 158, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προβλέπει ότι, κατά το άρθρο 43 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο, σε περίπτωση αμφιβολίας ως προς την έννοια και την έκταση των αποτελεσμάτων αποφάσεως ή διατάξεως, είναι αρμόδιο για την ερμηνεία της, κατόπιν αιτήσεως διαδίκου ή θεσμικού οργάνου της Ένωσης που έχουν έννομο συμφέρον προς τούτο.

8 Πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, αίτηση περί ερμηνείας αποφάσεως, για να είναι παραδεκτή, πρέπει να αφορά το διατακτικό της οικείας αποφάσεως, σε συνάρτηση με την ουσία του σκεπτικού, και να ζητεί την εξάλειψη κάποιας ασάφειας ή αμφισημίας που ενδεχομένως γεννάται ως προς την έννοια και το περιεχόμενο της ίδιας της αποφάσεως και τη λύση την οποία δίδει στη συγκεκριμένη διαφορά που είχε υποβληθεί ενώπιόν του. Επομένως, αίτηση ερμηνείας είναι απαράδεκτη όταν αφορά ζητήματα επί των οποίων το Δικαστήριο δεν απεφάνθη με την οικεία απόφαση [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 20ής Απριλίου 2010, C-114/08 P(R)-INT, Pellegrini κατά Επιτροπής, σκέψη 6 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

9 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος της παρούσας αιτήσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το διατακτικό της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ερμηνεία, σύμφωνα με την αιτιολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 52, 55 και 68 αυτής, αφορά ρητώς την ημερομηνία εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως ως ημερομηνία αναφοράς για τον προσδιορισμό του συνολικού ποσού των μη ακόμη ανακτηθεισών ενισχύσεων το οποίο θα ληφθεί υπόψη ως βάση υπολογισμού για την αποκλιμακούμενη χρηματική ποινή στην οποία έχει καταδικαστεί το κράτος μέλος αυτό.

10 Ομοίως, όσον αφορά το δεύτερο σκέλος της αιτήσεως αυτής, δεν αμφισβητείται ότι μια αυστηρά γραμματική ερμηνεία του διατακτικού της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ερμηνεία είναι ικανή να στηρίξει τη δυνατότητα της Επιτροπής να λαμβάνει υπόψη, για τον υπολογισμό του ποσοστού των ενισχύσεων που πρέπει να λογίζονται ως μη ανακτηθείσες κατά το πέρας κάθε συγκεκριμένου εξαμήνου, μόνον τα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία που περιέρχονται στην ίδια πριν από τη λήξη της οικείας περιόδου.

11 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι η αίτηση της Ιταλικής Δημοκρατίας αποσκοπεί, με τα δύο σκέλη της, στο να θέσει υπό αμφισβήτηση τις συνέπειες μιας τέτοιας αυστηρά γραμματικής ερμηνείας του διατακτικού της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ερμηνεία. Η αμφισβήτηση όμως αυτή δεν είναι

σύμφωνη ούτε προς τα άρθρα 43 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 158, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας ούτε προς την ισχύ του δεδικασμένου την οποία έχουν οι αποφάσεις του Δικαστηρίου.

12 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι δεν στηρίζεται σε καμία δυσχέρεια κατανοήσεως της εννοίας και του περιεχομένου της αποφάσεως της οποίας ζητείται η ερμηνεία, η ως άνω αίτηση πρέπει να κριθεί απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

13 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Ιταλικής Δημοκρατίας και η τελευταία ηττήθηκε, αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση ερμηνείας.

2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)